

Ode aan de sterfelijkheid

Annelies Vanbelle

Freelancejournalist.

Donderdag 7 januari 2021 om 3.25 uur

Annelies Vanbelle is zelf niet bang om te sterven, maar wil mee nadenken over de oplossing voor een langer en gezonder leven.

Een van de vele zaken die de voorbije maanden mij geleerd hebben, is dat ik minder angst heb voor de dood dan veel mensen. Uiteraard zou ik het het liefst nog een tijdje uitzingen op deze planeet, en geniet ik met volle teugen van elke dag (hoewel, het voorbije jaar toch iets minder), maar als daaraan een einde komt, dan aanvaard ik dat deemoedig. Ik koester niet het geloof dat ik controle heb over mijn lot of over wat de natuur voor mij beslist.

Natuurlijk zou ik het jammer vinden voor mijn kinderen, die dan een groot stuk van de weg alleen zouden moeten afleggen. Voor mijn partner, die dan eenzaamheid zal kennen. Voor mijn familie en een aantal vrienden die diep in mijn hart verankerd zijn. Veel meer dan om mijn eigen lot bekommer ik me om het hunne, mochten zij met verlies te maken krijgen.

Toch is het een illusie dat we ons krampachtig kunnen vastklampen aan het samenzijn. Op een dag houdt het op. De strijd tegen de dood is altijd vruchteloos en vergeefs. In elk geval ben ik niet bereid om het leven op te offeren aan een illusoire veiligheid – in onze verbeterde strijd tegen de dood vergeten we misschien te leven.

Zolang we geen leiders hebben die verder kijken dan direct gewin, is de bestrijding van pandemieën één grote schijnvertoning

In mijn obsessieve drang om me te beschermen tegen een aantal ziekten, heb ik zelf eens een andere, onvoorziene ziekte gekregen. Zo cynisch is het leven. Het zou ook weleens kunnen dat wij in onze obsessieve strijd tegen die ene ziekte, veronachtzamen dat wij een heleboel nieuwe ziektes en extra ellende veroorzaken. Het zou ook kunnen dat wij wegens die fixatie vergeten dat andere ziektes momenteel minstens even wild om zich heen grijpen.

Blinde symptoombestrijding

In onze omgeving heeft het monster kanker de voorbije jaren genadeloos uitgehaald. Als er mij één schrikbeeld zou teisteren, dan wel dat. Maar worden wij gevraagd daarvoor collectief offers te brengen? Zijn wij en onze leiders bereid tot een grondige aanpassing van onze levensstijl, voeding en landbouw, of om luchtvervuiling echt aan te pakken? Worden wij elke dag in het nieuws gewaarschuwd voor die epidemie? Krijgen we dagelijks doembeelden te zien van wegterende patiënten?

Nee, er is een andere populaire protagonist nu, en die kaapt alle aandacht. Maar het adagium blijft hetzelfde: we blijven aan blinde symptoombestrijding doen en ons blikveld reikt niet verder dan morgen. Want één ding weet ik wel zeker: hoewel ik niet bang ben om te sterven, wil ik mee nadenken over een langer en gezonder leven. En die oplossing moeten we zoeken in veel diepere lagen dan waar we nu verwoed vechten. We zullen ze pas vinden als we onze blik verruimen en álle parameters in ogenschouw durven te nemen. Ons fysieke lichaam, onze mentale toestand, de toestand van onze planeet.

Harmoniezoekers

Zolang we geen leiders hebben die verder kijken dan direct gewin en de dagelijkse horizon, is de bestrijding van deze en andere pandemieën één grote schijnvertoning. Het is water naar de zee dragen, dweilen met de kraan open, gespeend van enige kennis over wat échte zorg voor de mensheid en gezondheid is.

Terwijl ik me verzoen met mijn eindigheid, is het welbevinden van de aarde en haar bewoners mij oneindig dierbaar. Misschien moet je de dood omarmen om te zien hoe kostbaar hetgeen is wat ons omringt. Om je eigen nederigheid te realiseren en te beseffen dat jij deze aardkloot dient, en niet andersom. Dat net in het loslaten en de liefde

voor alles wat is, de grootste winst zit. Hebberige handen krijgen zelden geschenken. Harmoniezoekers worden haast dagelijks - beloond met magie. Het is een verdoken wet in de kosmos die ik je hier zomaar even cadeau doe.

Verschenen op donderdag 7 januari 2021